

פרק יח

[פרשת וירא] א וירא אליו יהוה באלני ממרא והוא ישב פתח האהל כחם היום: ב וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה: ג ויאמר אדני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבר מעל עבדך: ד יקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ: ה ואקחה פת לחם וסעדו לבכם אחר תעברו כי על כן עברתם על עבדכם ויאמרו כן תעשה כאשר דברת: ו וימהר אברהם האהלה אל שרה ויאמר מהרי שלש סאים קמח סלת לוש ויעשי עגות: ז ואלהבקר רץ אברהם ויקח בן בקר רך וטוב ויתן אל הנער וימהר לעשות אתו: ח ויקח חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה ויתן לפניהם והוא עמד עליהם תחת העץ ויאכלו: ט ויאמרו אליו איה שרה אשתך ויאמר הנה באהל: י ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה והנה בן לשרה אשתך ושרה שמעת פתח האהל והוא אחריו: יא ואברהם ושרה זקנים באים בימים חדל להיות לשרה ארח פנשים: יב ותצחק שרה בקרבה לאמר אחרי בלתי היתה לי עדנה ואדני זקן: יג ויאמר יהוה אל אברהם למה זה צחקה שרה לאמר האף אמנם אלד ואני זקנת: יד היפלא מיהוה דבר למועד אשוב אליך כעת חיה ולשרה בן: [שני] טו ותכחש שרה | לאמר לא צחקתי כי | יראה ויאמר | לא כי צחקתי: טז ויקמו משם האנשים וישקפו על פני סדם ואברהם הלך עמם לשלחם: יז והיה אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עשה: יח ואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום ונברכו בו כל גויי הארץ: יט כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמו דרך יהוה לעשות צדקה ומשפט למען הביא יהוה על אברהם את אשר דבר עליו: כ ויאמר יהוה זעקת סדם ועמרה פירבה וחטאתם כי כבדה מאד: כא ארדה נא ואראה הכצעקתה הבאה אלי עשו | כלה ואם לא אדעה: כב ויפנו משם האנשים וילכו סדמה ואברהם עודנו עמד לפני יהוה: כג ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע: כד אולי יש חמשים צדיקים בתוך העיר האף תספה ולא תשא למקום למען חמשים הצדיקים אשר בקרבה: כה חללה לך מעשת | כדבר הזה להמית צדיק עם רשע והיה כצדיק כרשע חללה לך השפט כל הארץ לא יעשה משפט: כו ויאמר יהוה אם אמצא בסדם חמשים צדיקים בתוך העיר ונשאתי לכל המקום בעבורם: כז ויען אברהם ויאמר הנה נא הואלת לי לדבר אל אדני ואנכי עפר ואפר: כח אולי יחסרון חמשים הצדיקים חמשה התשחית בחמשה את כל העיר

וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחִית אִם־אֶמְצָא שֵׁם אַרְבָּעִים וַחֲמִשָּׁה: כֵּט וַיִּסֹּף עוֹד לְדַבֵּר אֵלָיו
וַיֹּאמֶר אוּלַי יִמְצְאוּן שֵׁם אַרְבָּעִים וַיֹּאמֶר לֹא אֶעֱשֶׂה בְּעִבּוֹר הָאֲרָבָעִים: ל וַיֹּאמֶר
אֶל־נָא יַחַר לֵאדֹנָי וְאִדְבָּרָה אוּלַי יִמְצְאוּן שֵׁם שְׁלֹשִׁים וַיֹּאמֶר לֹא אֶעֱשֶׂה
אִם־אֶמְצָא שֵׁם שְׁלֹשִׁים: לֹא וַיֹּאמֶר הִנֵּה־נָא הוֹאֲלֹתִי לְדַבֵּר אֶל־אֲדֹנָי אוּלַי
יִמְצְאוּן שֵׁם עֶשְׂרִים וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחִית בְּעִבּוֹר הָעֶשְׂרִים: לֵב וַיֹּאמֶר אֶל־נָא יַחַר
לֵאדֹנָי וְאִדְבָּרָה אֲדֹ־הַפֶּעַם אוּלַי יִמְצְאוּן שֵׁם עֶשְׂרֵה וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחִית בְּעִבּוֹר
הָעֶשְׂרֵה: לֵג וַיִּלְךָ יְהוָה כַּאֲשֶׁר כָּלָה לְדַבֵּר אֶל־אַבְרָהָם וְאַבְרָהָם שָׁב לְמִקְמוֹ:

פרק יט

[שלישי] א ויבאו שני המלאכים סדמה בערב ולוט ישב בשער סדם וירא לוט ויקם לקראתם וישתחו אפים ארצה: ב ויאמר הנה נא אדני סורו נא אל בית עבדכם ולינו ורחצו רגליכם והשכמתם והלכתם לדרךכם ויאמרו לא כי ברחוב נליו: ג ויפצרבם מאד ויסרו אליו ויבאו אל ביתו ויעש להם משתה ומצות אפה ויאכלו: ד טרם ישכבו ואנשי העיר אנשי סדם נסבו על הבית מנער ועד זקן כל העם מקצה: ה ויקראו אל לוט ויאמרו לו איה האנשים אשר באו אליך הלילה הוציאם אלינו ונדעה אתם: ו ויצא אלהם לוט הפתחה והדלת סגר אחריו: ז ויאמר אל נא אחי תרעו: ח הנה נא לי שתי בנות אשר לא ידעו איש אוציאה נא אתהן אליכם ועשו להן כטוב בעיניכם רק לאנשים האל אל תעשו דבר כיעלכו באו בצל קרתי: ט ויאמרו | גשה הלאה ויאמרו האחד בא לגור וישפט שפוט עתה נרע לך מהם ויפצרו באיש בלוט מאד ויגשו לשבר הדלת: י וישלחו האנשים את ידם ויביאו את לוט אליהם הביתה ואת הדלת סגרו: יא ואת האנשים אשר פתח הבית הכו בסגורים מקטן ועד גדול וילאו למצא הפתח: יב ויאמרו האנשים אל לוט עד מי לך פה חתן ובניך ובנותיך וכל אשר לך בעיר הוצא מן המקום: יג כי משחתים אנחנו את המקום הזה כי גדלה צעקתם את פני יהוה וישלחנו יהוה לשחתה: יד ויצא לוט וידבר | אל חתניו | לקחי בנותיו ויאמר קומו צאו מן המקום הזה כי משחית יהוה את העיר ויהי כמצחק בעיני חתניו: טו וכמו השחר עליה ויאיצו המלאכים בלוט לאמר קום קח את אשתך ואת שתי בנותיך הנמצאות פן תספה בעון העיר: טז ויתמהמה | ויחזיקו האנשים בידו וביד אשתו וביד שתי בנותיו בחמלת יהוה עליו ויצאהו וינחהו מחוץ לעיר: יז ויהי כהוציאם אתם החוצה ויאמר המלט על נפשך אל תביט אחריו ואל תעמד בכל הפקר ההרה המלט פן תספה: יח ויאמר לוט אלהם אל נא אדני: יט הנה נא מצא עבדך חן בעיניך ותגדל חסדך אשר עשית עמדי להחיות את נפשי ואנכי לא אוכל להמלט ההרה פן תדבקני הרעה ומתי: כ הנה נא העיר הזאת קרבה לנוס שמה והוא מצער אמלטה נא שמה הלא מצער הוא ותחי נפשי: [רביעי] כא ויאמר אליו הנה נשאתי פניך גם לדבר הזה לבלתי הפכי את העיר אשר דברת: כב מהר המלט שמה כי לא אוכל לעשות דבר עד באך שמה על כן קרא שם העיר צוער: כג השמש יצא על הארץ ולוט בא צערה: כד ויהוה המטיר על סדם ועל עמרה גפרית ואש מאת יהוה מן השמים: כה ויהפך

אֶת־הָעָרִים הָאֵל וְאֶת כָּל־הַכְּפָר וְאֶת כָּל־יֹשְׁבֵי הָעָרִים וְצִמַּח הָאֲדָמָה: כּו וַתִּבֶּט
אֶשְׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו וַתְּהִי נֹצִיב מֶלֶח: כז וַיִּשְׁכֶּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר אֶל־הַמָּקוֹם
אֲשֶׁר־עָמַד שָׁם אֶת־פְּנֵי יְהוָה: כח וַיִּשְׁקֹף עַל־פְּנֵי סָדֵם וְעַמְרָה וְעַל כָּל־פְּנֵי אֶרֶץ
הַכְּפָר וַיֵּרָא וְהִנֵּה עָלָה קִיטּוֹר הָאֶרֶץ כְּקִיטּוֹר הַכְּבָשׂוֹן: כט וַיְהִי בַשַּׁחַת אֱלֹהִים
אֶת־עָרֵי הַכְּפָר וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־אַבְרָהָם וַיִּשְׁלַח אֶת־לוֹט מִתּוֹךְ הַהַפְּכָה בְּהַפְּךְ
אֶת־הָעָרִים אֲשֶׁר־יָשַׁב בְּהֵן לוֹט: ל וַיַּעַל לוֹט מִצּוּעַר וַיֵּשֶׁב בְּהָר וּשְׁתֵּי בָנָתָיו עִמּוֹ
כִּי יָרָא לְשֵׁבֶת בְּצוּעַר וַיֵּשֶׁב בַּמַּעְרָה הוּא וּשְׁתֵּי בָנָתָיו: לא וַתֹּאמֶר הַבְּכִירָה
אֶל־הַצְּעִירָה אָבִינוּ זָקֵן וְאִישׁ אֵין בָּאֶרֶץ לְבּוֹא עָלֵינוּ כְּדָרְךָ כָּל־הָאֶרֶץ: לב לָכֵה
נִשְׁקָה אֶת־אָבִינוּ יֵין וְנִשְׁכְּבָה עִמּוֹ וְנַחֲמֶיהָ מֵאָבִינוּ זָרַע: לג וַתִּשְׁקֶין אֶת־אָבִיהֶן יֵין
בַּלַּיְלָה הוּא וַתִּבֹּא הַבְּכִירָה וַתִּשְׁכַּב אֶת־אָבִיהָ וְלֹא־יָדַע בְּשִׁכְבָּהּ וּבִקְוָמָה:
לד וַיְהִי מִמָּחָרֵת וַתֹּאמֶר הַבְּכִירָה אֶל־הַצְּעִירָה הֲוֹן־שָׁכַבְתִּי אִמָּשׁ אֶת־אָבִי נִשְׁקֵנוּ
יֵין גַּם־הַלַּיְלָה וּבֹאִי שִׁכְבִּי עִמּוֹ וְנַחֲמֶיהָ מֵאָבִינוּ זָרַע: לה וַתִּשְׁקֶין גַּם בַּלַּיְלָה הַהוּא
אֶת־אָבִיהֶן יֵין וַתִּקֶּם הַצְּעִירָה וַתִּשְׁכַּב עִמּוֹ וְלֹא־יָדַע בְּשִׁכְבָּהּ וּבִקְוָמָה:
לו וַתִּהְרֶין שְׁתֵּי בָנוֹת־לוֹט מֵאָבִיהֶן: לו וַתֵּלֶד הַבְּכִירָה בֵּן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מוֹאָב
הוּא אָבִי־מוֹאָב עַד־הַיּוֹם: לח וְהַצְּעִירָה גַם־הוּא יָלְדָה בֵּן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ בֶן־עַמִּי
הוּא אָבִי בְנֵי־עַמּוֹן עַד־הַיּוֹם: ס

פרק כ

א וַיִּסַּע מִשָּׁם אַבְרָהָם אֶרְצָה הַנֶּגֶב וַיֵּשֶׁב בֵּין קִדְשׁ וּבֵין שׁוּר וַיָּגֶר בְּגֵרָר: ב וַיֹּאמֶר
אַבְרָהָם אֶל־שָׂרָה אִשְׁתּוֹ אַחֹתִי הוּא וַיִּשְׁלַח אַבְיִמֶלֶךְ מֶלֶךְ גֵּרָר וַיִּקַּח אֶת־שָׂרָה:
ג וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל־אַבְיִמֶלֶךְ בַּחלֹם הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ הֲנִדָּה מֵת עַל־הָאִשָּׁה
אֲשֶׁר־לָקַחְתָּ וְהוּא בָּעֵלְתָּ בְּעַל: ד וַאֲבִימֶלֶךְ לֹא קָרַב אֵלֶיהָ וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי הַגּוֹי
גַּם־צָדִיק תִּהְיֶה: ה הֲלֹא הוּא אָמַר־לִי אַחֹתִי הוּא וְהִיא־גַם־הוּא אָמְרָה אַחִי הוּא
בְּתֶם־לִבִּי וּבִנְקִיּוֹן כִּפִּי עָשִׂיתִי זֹאת: ו וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים בַּחלֹם גַּם אֲנֹכִי
יָדַעְתִּי כִּי בְּתֶם־לִבְבְּךָ עָשִׂיתָ זֹאת וְאֶחְשֶׁךָ גַּם־אֲנֹכִי אוֹתְךָ מִחַטּוֹ־לִי עַל־כֵּן
לֹא־נִתְתִּיךָ לְנֹגַע אֵלֶיהָ: ז וְעַתָּה הֲשִׁב אִשְׁתְּ־הָאִישׁ כִּי־נָבִיא הוּא וְיִתְפַּלֵּל בְּעִדְךָ
וְחַיָּה וְאִם־אֵינְךָ מְשִׁיב דָּע כִּי־מוֹת תָּמוּת אֶתָּה וְכָל־אֲשֶׁר־לְךָ: ח וַיִּשָּׁכֶם אַבְיִמֶלֶךְ
בַּבֶּקֶר וַיִּקְרָא לְכָל־עַבְדָּיו וַיַּדְבֵּר אֶת־כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאָזְנוֹתָם וַיִּירָאוּ
הָאֲנָשִׁים מְאֹד: ט וַיִּקְרָא אַבְיִמֶלֶךְ לְאַבְרָהָם וַיֹּאמֶר לוֹ מָה־עָשִׂיתָ לָנוּ
וּמָה־חָטַאתִי לְךָ כִּי־הִבַּאתָ עָלַי וְעַל־מַמְלַכְתִּי חֲטָאָה גְדוֹלָה מֵעַשִׂים אֲשֶׁר
לֹא־יַעֲשׂוּ עָשִׂיתָ עִמָּדִי: י וַיֹּאמֶר אַבְיִמֶלֶךְ אֶל־אַבְרָהָם מָה רָאִיתָ כִּי עָשִׂיתָ
אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה: יא וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם כִּי אָמַרְתִּי רַק אֵין־יִרְאַת אֱלֹהִים בְּמִקּוֹם
הַזֶּה וְהִרְגוּנִי עַל־דְּבַר אִשְׁתִּי: יב וְגַם־אָמְנָה אַחֹתִי בֵּת־אָבִי הוּא אָךְ לֹא בֵּת־אָמִי
וְתַהֲיִ־לִי לְאִשָּׁה: יג וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִתְעוּ אֹתִי אֱלֹהִים מִבֵּית אָבִי וְאָמַר לָהּ זֶה
חֲסִידְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשִׂי עִמָּדִי אֵל כָּל־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר נָבֹא שָׁמָּה אָמַר־לִי אַחִי הוּא:
יד וַיִּקַּח אַבְיִמֶלֶךְ צֹאן וּבָקָר וְעַבְדִּים וּשְׂפָחוֹת וַיִּתֵּן לְאַבְרָהָם וַיֵּשֶׁב לוֹ אֶת שָׂרָה
אִשְׁתּוֹ: טו וַיֹּאמֶר אַבְיִמֶלֶךְ הִנֵּה אֶרְצִי לְפָנֶיךָ בְּטוֹב בְּעֵינֶיךָ שָׁב: טז וּלְשָׂרָה אָמַר
הִנֵּה נָתַתִּי אֵלַיךְ כָּסֶף לְאַחִיךָ הִנֵּה הוּא־לְךָ כָּסוֹת עֵינַיִם לְכָל אֲשֶׁר אֶתְּךָ וְאֶת־כָּל
וְנִכְחַת: יז וַיִּתְפַּלֵּל אַבְרָהָם אֶל־הָאֱלֹהִים וַיִּרְפָּא אֱלֹהִים אֶת־אַבְיִמֶלֶךְ
וְאֶת־אִשְׁתּוֹ וְאִמְהוֹתָיו וַיִּלְדוּ: יח כִּי־עָצַר עָצַר יְהוָה בְּעַד כָּל־רַחֵם לְבֵית אַבְיִמֶלֶךְ
עַל־דְּבַר שָׂרָה אִשְׁתְּ אַבְרָהָם: ט

פרק כא

א ויהיה פקד את שרה כאשר אמר ויעש יהוה לשרה כאשר דבר: ב ותהר ותלד שרה לאברהם בן לזקניו למועד אשר דבר אתו אלהים: ג ויקרא אברהם את שם בנו הנולד לו אשר ילדה לו שרה יצחק: ד וימל אברהם את יצחק בנו בן שמונת ימים כאשר צוה אתו אלהים: ה ואברהם בן מאת שנה בהולד לו את יצחק בנו: ו ותאמר שרה צחק עשה לי אלהים כל השמע יצחק לי: ז ותאמר מי מלל לאברהם היניקה בנים שרה פי ילדתי בן לזקניו: ח ויגדל הילד ויגמל ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את יצחק: ט ותרא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק: י ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני עם יצחק: יא וירע הדבר מאד בעיני אברהם על אודת בנו: יב ויאמר אלהים אל אברהם אל ירע בעיניך על הנער ועל אמתך כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקלה כי ביצחק יקרא לה זרע: יג וגם את בן האמה לגוי אשימנו כי זרעה הוא: יד וישכם אברהם | בבקר ויקח לחם וחסמת מים ויתן אל הגר שם על שכמה ואת הילד וישלחה ותלך ותתע במדבר באר שבע: טו ויכלו המים מן החמת ותשלך את הילד תחת אחד השיחם: טז ותלך ותשב לה מנגד הרחק כמטחוי קשת כי אמרה אל ארצה במות הילד ותשב מנגד ותשא את קלה ותבך: יז וישמע אלהים את קול הנער ויקרא מלאך אלהים | אל הגר מן השמים ויאמר לה מה לך הגר אל תיראי כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם: יח קומי שאי את הנער והחזיקי את ידך בו כי לגוי גדול אשימנו: יט ויפקח אלהים את עיניה ותרא באר מים ותלך ותמלא את החמת מים ותשק את הנער: כ ויהי אלהים את הנער ויגדל וישב במדבר ויהי רבה קשת: כא וישב במדבר פארן ותקח לו אמו אשה מארץ מצרים: כב [ששי] כב ויהי בעת ההוא ויאמר אבימלך ופיכל שר צבאו אל אברהם לאמר אלהים עמך בכל אשר אתה עשה: כג ועתה השבעה לי באלהים הנה אם תשקר לי ולניני ולנכדי פחסד אשר עשיתי עמך תעשה עמדי ועם הארץ אשר גרתה בה: כד ויאמר אברהם אנכי אשבע: כה והוכח אברהם את אבימלך על אדות באר המים אשר גזלו עבדי אבימלך: כו ויאמר אבימלך לא ידעתי מי עשה את הדבר הזה וגם אתה לא הגדת לי וגם אנכי לא שמעתי בלתי היום: כז ויקח אברהם צאן ובקר ויתן לאבימלך ויכרתו שניהם ברית: כח ויצב אברהם את שבע כבשת הצאן לבדהו: כט ויאמר

אָבִימֶלֶךְ אֶל־אֲבָרְהָם מָה הִנֵּה שָׁבַע כְּבִשְׁתׁ הָאֵלֶּה אֲשֶׁר הִצַּבְתָּ לְבִדְנָה׃ ל וַיֹּאמֶר
כִּי אֶת־שָׁבַע כְּבִשְׁתׁ תִּקַּח מִיָּדִי בְּעִבּוֹר תִּתְּנֶיָה־לִּי לְעֵדָה כִּי חָפְרִיתִי אֶת־הַבָּאֵר
הַזֹּאת׃ לֹא עַל־כֵּן קָרָא לְמָקוֹם הַהוּא בָּאֵר שָׁבַע כִּי שָׁם נִשְׁבְּעוּ שְׁנֵיהֶם׃
לֵב וַיִּכְרְתוּ בְרִית בֵּבְאֵר שָׁבַע וַיִּקְּם אָבִימֶלֶךְ וּפִיכַל שׁוֹר־צָבָאוּ וַיָּשֻׁבוּ אֶל־אֶרֶץ
פְּלִשְׁתִּים׃ לֵג וַיִּטַּע אִשָּׁל בֵּבְאֵר שָׁבַע וַיִּקְרָא־שָׁם בְּשֵׁם יְהוָה אֵל עֹלָם׃ לֵד וַיִּגַּר
אֲבָרְהָם בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים יָמִים רַבִּים׃ פ

פרק כב

[שביעי] א ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני ב ויאמר קחנא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק ולך לך אל ארץ המריה והעלהו שם לעלה על אחד ההרים אשר אמר אליך: ג וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמורו ויקח את שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבקע עצי עלה ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלהים: ד ביום השלישי וישא אברהם את עינו וירא את המקום מרחק: ה ויאמר אברהם אל נעריו שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה עד כה ונשתחוה ונשובה אליכם: ו ויקח אברהם את עצי העלה וישם על יצחק בנו ויקח בידו את האש ואת המאכלת וילכו שניהם יחדו: ז ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני ויאמר הנה האש והעצים ואיה השעה לעלה: ח ויאמר אברהם אלהים יראה לו השעה לעלה בני וילכו שניהם יחדו: ט ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים ויבן שם אברהם את המזבח ויערף את העצים ויעקד את יצחק בנו וישם אתו על המזבח ממעל לעצים: י וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת לשחט את בנו: יא ויקרא אליו מלאך יהוה מן השמים ויאמר אברהם | אברהם ויאמר הנני יב ויאמר אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה כי | עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה ולא חשכת את בנך את יחידך ממני יג וישא אברהם את עינו וירא והנה איל אחר נאחז בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו: יד ויקרא אברהם שם המקום ההוא יהוה | יראה אשר יאמר היום בהר יהוה יראה: טו ויקרא מלאך יהוה אל אברהם שנית מן השמים: טז ויאמר בי נשבעתי נאם יהוה כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בנך את יחידך: יז כי ברך אברכה והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וירש זרעך את שער איביו יח והתברכו בזרעך כל גויי הארץ יקב אשר שמעת בקלי יט וישב אברהם אל נעריו ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע וישב אברהם בבאר שבע: פ [מפטיר] כ ויהי אחרי הדברים האלה ויגד לאברהם לאמר הנה ילדה מלכה גם הוא בנים לנחור אחיך: כא את עוץ בכרו ואת בוז אחיו ואת קמואל אבי ארם: כב ואת כשד ואת חזו ואת פלדש ואת ידלף ואת בתואל: כג ובתואל ילד את רבקה שמנה אלה ילדה מלכה לנחור אחי אברהם: כד ופילגשו ושמרה ראומה ותלד גם הוא את טבח ואת גחם ואת תחש ואת מעכה:

